

Ami a programtervezést illeti, rábízta a családfőre. Ő vezet, ő kommunikál a térképpel, oda megyünk, ahová visz. Hogy Bözödre mért kell feltétlenül elmennünk, csak akkor értettem meg, amikor a saját szememmel láttam a víztömegből megtörten kiálló templomtornyot, amely szomorúan hirdette az emberi önzés és gonoszság határtalanságát. Csak zötykölődtünk a nyaralókkal tarkított „csónakázótó” körül és képtelen voltam megmagyarázni a gyerekeimnek, miért jó az bárkinek, ha eláraszt egy falut. „A templomhoz mennének?” – kérdezte a bajszos fiatalember, aki mintha a semmiből tűnt volna elő. „Eléggé fenn van a víz, nem lehet közel menni, de megmutatom az utat.” „Mindössze” egy szalmadíszt kellett vásárolnom tőle némi „aprópénzért”, cserébe az információért, és bónuszként még arról is tájékoztatott, hogy visszafelé nem kell újra megkerülni a falut, menjünk arra, a „rövidebb” úton. Aztán eltűnt pont olyan valószínűtlenül, ahogyan előbukkant. Mint a mesében. Az eső eleredt, és rövid időn belül jégzáporra változva kopogott az autó tetején és oldalán, így hát araszolva elindultunk a „rövidebb” úton. „Anyá, félek!”- suttozták nagyszájú, hős fiaim, még jó hogy kéznél volt a vásárfia-furulya.

Úzvölgye elég távoli úti cél volt, de szépnek ígérkezett, és déditata ott volt katona, barakkot is épített ott, egy „zarándokhely”, amit meg kell nézni. Csíkszeredáig zökkenőmentes hegyi szerpentinek, varázslatos panoráma, aztán pedig kicsit zötyögősebb, de száraz utacska a sebes folyású patak mentén kolompszóval, tehennel, legelésző lovakkal tarkított hegyoldalak között. „Itt akár meg is ebédelhetnénk!” – öntöttem sóhajba gyomrom üzenetét. Életem párja is valami hasonlót érezhetett, mert nyomban letért az útról. Bár a lányomat követelő disznó nem sietett a segítségünkre, hogy kihúzza elakadt szekerünket a sárból, én mégis a mesében éreztem magam, amikor egy órás dagonya-kerék aládúcolás-huzavona után honnan, honnan nem ott termett mellettem egy vézna, gombászó asszony a két kisgyerekével, és egykettőre kirepítette elgyötört kicsi autónkat a gödörből. „Igazán jó szívvel!” – csak ennyit mondott, és ment tovább, én pedig örültem, hogy legalább egy flaska jóféle tokaji borral, és némi csokival meghálálhattuk segítségüket.

Az már csak hab a tortán, hogy a gyerekeim mindeközben nem az ebédjüket követelték, hanem furulyázva-mókázva egymást szórakoztatták a hátsó ülésen. Mint a mesében...

